

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XXXV. ÉVF. 1935. OKTÓBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNYTEPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.
Jelen példány 20 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Az Oltárszentség és a gyermek. — *Eöri János*: A szentséges Vér győzelme. — *Központi*: Októberhavi imaszándékunk. — *Miklós László*: Ki nagyobb? — *Németh István*: Élő örökmécs. — *Oltáregyleti Ért.* — *Romoda Ödön dr.*: — A megváltás ereiklyéi.

Világnézeti tanfolyamok.

Erkölcsei, társadalmi, politikai, gazdasági válságunk legmélyebb gyökere és legveszélyesebb tényezője egyik részről a világnézeti nihilizmus, másrészről — a jobbaknál — a világnézeti bizonytalanság és az ebből eredő kishitűség. Már pedig átütő erejű cselekvés, a bajok orvoslásának egyetlen eszköze csakis az *erős*, mert *igaz világnézetből* fakadhat.

Helyes korérzékről tanuskodik tehát egyfelől az Actio Catholica, másfelől a Jézustársaságnak magyar rendtartománya, amikor az említett világnézeti bizonytalanság csökkenése érdekében erős világnézetet akar építeni az új magyar emberiség lelkében.

Az Actio Catholica ezt a célt a *Tanárképző Tanfolyamával* kívánja szolgálni. A nemzet nevelőinek, a középiskolai tanároknak és a tanító-ságnak nyújt e tanfolyamán tudományos és katolikus világnézeti tájékozódást.

A Jézustársaság pedig a középiskolát végzett katolikus intelligenciának *Katolikus Főiskolai Tanfolyamával* nyújt alkalmat arra, hogy vallási és általában világnézeti kérdésekben komoly útbaigazítást nyerjen.

Mindkét tanfolyam október 15-én kezdődik; a beiratkozás pedig október 5-én, VIII., Horánszky-utca 20. szám alatt.

A Tanárképző előadásai hétfőn és pénteken d. u. 6—8-ig tartanak.

A Katolikus Főiskolai Tanfolyam előadásai kedden és szombaton d. u. fél 8-tól fél 10-ig.

A Tanárképző Tanfolyam *tanrendje*: Katolikus dogmatan; előadó: *Kühár Flóris O. S. B. igazgató, egyet. m.-tanár*. Társadalomtudomány; előadó: *Báró Brandenstein Béla egyet. ny. r. tanár*. A középiskolai szaktárgyak katolikus szempontjai; előadók az illetékes katolikus szaktudósok.

A Főiskolai Tanfolyam *tanrendje*: Filozófia és világnézet; előadó: *Jánosi József S. I.* — Erkölcstan; előadó: *Stuhlmann Patrik O. Praem. v. jogakadémiai tanár*. Fajbiológiai problémák; előadó: *dr. Gáspár János, egyet. m.-tanár*, a szegedi anthropológiai intézet vezetője.

Mindkét intézet tanfolyama *ingyenes*. A beiratkozás díja 2.— P. A beiratkozásnál a megfelelő képzettséget igazoló okmányok bemutatandók. Férfiak és nők egyaránt beiratkozhatnak.

FIGYELEM! Egy általunk ismert nagyon derék (eucharisztikus lelkű, ügyes, jó-megjelenésű) 20 éves falusi fiatalembert ajánlunk jó katolikus házhoz (urasági inas, udvaros vagy bármilyen más szolgálatra. Fizetési igényei nem nagyok). Cím a szerkesztőnél.

Az Oltáriszentség és a gyermek.

AZ ÖRÖKIMÁDÁS-templomban minden évben előfordul olyan kis gyermekek első áldozása, akik még nem járnak iskolába. Eddig négy és fél éves volt a legifjabb első áldozónk és azt monthatnám, ez a leggyermekebb gyermek fogadta a legbensőségesebben az Úr Jézust s mint lelkiatyja, tanúsíthatom, hogy csodálatosan halad előre a lelki élet útján.

Igen, az Úr Jézus kegyelme megizmosítja e csöppségek lelki életét. Azért jött az Úr, hogy az embereknek életük legyen és hogy a szentáldozás révén bőségesebben legyen. Ez meglátszik a gyermekeknél is.

A szülők lelki ráhatása az eucharisztikus tudat életrehívója a gyermekeknél. A mi kis gyermek (6 év előtti) áldozóink szülei gyakran áldozó eucharisztikus lelkek. Akik természetesen nem tudják elhallgatni örömeiket, boldogságukat. Evangelistái, hírnökei lesznek a szentségi Jézusnak a gyermekeik lelkében. A kis gyermekek ártatlan lelke fölfigyel erre a hírre. És kéri a «Kenyeret». Így szólított meg egy pár éve egy három és fél éves kisleány: «Pap bácsi, mikor adod már nekem is a Jézuskát!» Ha még egy kicsit nősz, gyermekem. És már egy év múlva áldozott is karácsonykor az éjféli szentmisén. Ne féljünk ezektől a — kétségtelenül kivételes — korai gyermekáldozásoktól. Mi még egy esetben sem csalódtunk bennük. Inkább arra tanított meg a «merész» gyakorlat, hogy a legtöbb gyermeknek sokkal korábban kellene evangelizálni az Oltáriszentség magas titkát.

Megértik! Sokkal fogékonyabbak rá, mint később. Sokkal méltóbbak is ártatlanságuk miatt. A szentségi hatás is nagyobb az Úr Jézusnak ez ártatlan csöppségek tiszta, szeretetétől még jobban lángoló természetes öröme és boldogsága miatt. Az Úr Jézus is többet adhat, többet tehet, amikor egy nagy okkal több van rá: A fentartás nélküli hit; a Rajta kívül semmi mást nem kereső, Előtte teljes önzetlenséggel kinyíló tiszta gyermekszív, vonzó melegség a végtelen dimenziójú isteni szeretet előtt. Amikor megnyílik Előtte, betölti azt.

Ezek a gyermekek érzik is az Úr Jézus szeretetét. Felnőtteket megszegyenyítő hűséggel vigyáznak magukra. Egy ilyen apróság — szegény sokgyermekes családban — amikor egy jótévőjüktől pénteken kaptak húst, egyedül volt, aki nem ette meg. Hiába mondták neki, hogy nem követ el bűnt, mert alamizsna és meg szabad enni, mert másnapra elromlanék és még úgy sincs 7 éves, a kicsike nem ette meg, mert a Jézuska jobban örül, ha az Ő halála napján nem eszem! A Jézuskáért szeretik a papbácsit. Ép a napokban találkoztam eggyel. Hozzám futott. Átölelt. Azután a jobb kezemet szorongatta és számtalanszor megsókolta azt a két ujjat, amelyekkel a papbácsi a Jézuskát adja!

Ne hallgassunk a pápánál pápább okoskodókra: akik félnek, akik aggódnak az Eucharisztiaért, akik azt tartják — kényelmes álláspont! — hogy a gyermekek nem értik még meg az Eucharisztiaát, akiben teljesül a próféta panasza *«a kicsinyek kenyeret kértek és nincs aki adjon nekik»*, hanem engedjük a szentáldozáshoz azokat, akik — a pápai dekrétum kritériuma szerint, a Szentostyát meg tudják különböztetni a közönséges ostyától. És hány ilyen gyermeket várakoztatnak addig, míg eleped a várakozástól. Míg úgy kiszárad a lelke, mint az alföldi szikes talaj és többé talán sohasem lesz egészen az Úr Jézusé.

Beteljesült a szentemlékű eucharisztikus pápának, X. Piusnak jóslata: *«Lesznek gyermekszentek!»* Igen vannak! A korai szentáldozás indította el őket a szentség útján és a gyakori szentáldozás nevelte őket szentekké. Nem egynek a szentéavatása van bevezetve Rómában. A gyermek századát glóriás fejű gyermekek fogják megkoronázni, még pedig olyanok, akiknél a glória minden fényének a forrása az Eucharisztia.

A szentségi Jézust szerető eucharisztikus lelkek szerezzenek* az Úrnak minél több korai áldozó, ártatlan gyermekszívet és új fény fogja érte övezni az ő koronájukat is az égben. A tények beszélnek!

Mátrai Gyula dr.

A **«Quam singulari»** megjelenésének 25 éves fordulójára alkalmából tervezett nagy közös gyermekáldozásokat Őminenciája a budapesti hitoktatási felügyelőség és az Actio Catholica véleményének meghallgatása után praktikus okokból decemberre halasztotta. A katolikus nagygyűlés alkalmával csak az Örökimádás ünnepli az évfordulót.

* Beszéljenek, agítaljanak a korai szentáldozás mellett és a gyermekek eucharisztikus lelkivilágának előmozdítására terjesszék a «Jézusom Örömm»-et. (Havi gyermekfolyóirat, mely kimondottan a fenti célt szolgálja. Megjelenik az iskolai évben havonta. Előfizetési ára 1 pengő 50 fillér, 50 példánytól 1 pengő 20 fillér. Kiadóhivatala ugyanaz, mint az Örökimádás-é, IX., Üllői-út 77.)

A szentséges Vér győzelme.

A keresztfán értünk ömlött szentséges Vér végtelen értékének további bizonyossága, annak ható ereje és eredménye.

I. Ártalmatlanná tette az ördög félelmetes hatalmát. *«Vajjon kivonhatod-e Leviatánt horoggal? ... reménye ime mégis megcsalja őt és mindenek láttára leterítették.»* (Jób. 40.) A Leviatán a gonosz lélek; a horog s rajta a csalétek az emberi testbe öltözött, elrejtett Isten-Fia. Erre a horogra akadt rá a póruljárt gonoszlélek. Mikor az ártatlan Krisztus testét mesterkedésével igazságtalanul keresztrefeszítette és vérént onttatta, az abban rejtőzködő istenségnek horogszege torkát fölhasította: hatalma elvérzett rajta. A gonosz lélek tehetetlenné válásának másik érdekes előképe volt *«a nagy sárkánykigyó Babilonban ... Dániel szurkot, kövérjét és hajzatot jőzött össze, darabokra vagdalta azt és a sárkány torkába dobálta; s a sárkány megpukkadt tőle.»* (Dán. 14, 26.) A szurok és hajzat a bűnös emberi testnek hasonlósága, a kövérje Krisztus vééré, ezeknek keveréke az Üdvözítőnek drága tagjai, amikkel rövid ideig a gonosz ellenség rendelkezett, de ugyanakkor mikor megölésén fáradozott igazságtalanul, ereje is megtört az igazság követelménye szerint.

II. Megváltotta a világot. *«Nagy áron vagytok megvéve.»* (Kor. I. 6, 20.) *«Váltságunk van Krisztus vére által bűneink bocsánatára.»* (Ef. 1, 7.) Ezért énekli az Egyház: *«Kérünk tehát téged, légy segítségére szolgálódnak, akiket drága véred árán megváltottál.»* (Te Deum.) *«Mivel a gyermekek részesek a testben és vérben, Krisztus is hasonlóképpen részes lett azokban, hogy a halál által megrontsa azt, kinek a halálon volt birodalma, t. i. az ördögöt»* (Hib. 2, 14.) s amazokat pedig megszabadítsa. *«Mit tett az Üdvözítő azzal szemben, akik fogságába ejtett bennünket? Tört vetett ki neki: szent keresztjét, rajta testének és véreinek csalétkével. Ő maga azonban nem mint adós ontotta vérént s ezért amaz kénytelen volt az adósokat szabadon bocsátani.»* (Szt. Ágoston.) *«Ó, dicsőséges szent kereszt! Általad szenvedett vereséget a gonosz lélek s kapta váltságát a világ Krisztus véreben.»* (Egyházi ének.)

III. Kiengesztelte Istent. *«Kik egykor távol voltatok, közel jutottatok Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk»* (Ef. 2, 13.), v. i. ő az, aki kibékített Istennel. *«Ő az Anyaszentegyház testének feje ... békességet szerezvén keresztfán kiontott vére által mindazokra nézve, amik a földön és amik a mennyekben vannak.»* (Kol. 1, 20.) Mikor kinszenvedése és föltámadása után megmutatta tanítványainak véres kezeit és oldalát, ezért mondotta nekik: *«Békesség nektek!»* Ez a békesség az Istennel, ez a kiengesztelődés Krisztus vére által hármasságban és vonatkozásban történik.

I. Váltságunknak bőven elégséges bére volt az, amit szentséges vérével bűneinkért megfizetett. *«Ellenségeim egészen a halálba üldöztek engem s Isten*

dicsőségének megrablásáért, amit nem én, de mások követtek el, megfizettem.» (V. ö. Zsolt. 68, 5.) *«Ime a vér, mely éretteket ontatik a bűnök bocsánatára.»* (Máté 26, 28.) — 2. Formai vonatkozásban: ez a vér Isten előtt kedvessé tett bennünket. *«Szeretett minket Krisztus és önmagát adta érettünk Istennek kellemes illatú ajándéknak és áldozatul»* (Ef. 5, 2.), hogy ennek eredménye kiengesztelődésünk legyen nagy-nagy szeretete folytán. Mert ha az *«igaz»* Noe igazolta miatt *«engeszteléssé lett a harag idején»* (Jéz. Sir. 44, 17.), mennyivel inkább lett azzá Krisztus az ő határtalan szeretete folytán, amellyel saját vérét áldozta föl érettünk Istennek. — 3. Kiengesztelődésünk tökéletes lesz azáltal, hogy ezen áldozatban a *legőnzellenőbb szeretet* nyilatkozik meg. *«Krisztus vére által megigazulva (v. i. bűnösökből igazakká, tisztátalanokból dicsőkké válva) megszabadulunk a haragtól ő általa — és dicsekszünk az Istenben a mi Urunk által, akiben megbékülésünket nyertük.»* (Róm. 5, 9 és 11.) Ezen a jogcímen üdvözli híveit az apostol így: *«Kegyelem és béke legyen nektek, Isten kedveltjeinek, a hivatott szenteknek»* (U. o. 1, 7.), azaz a Krisztus vérében megfürdötteknek. *«Vizet öntött a medencébe»* — vérét ontotta e földön — *és kezdé mosni a tanítványok lábát* — tiszta vérével tisztára mosva széppé és Isten előtt kedvessé tett bennünket (Já. 13, 5.) *«Szeretett bennünket és megmosott bűneinktől az ő vére által és minket királysággá és papokká tett Isten részére.»* (Titk. Jel. 1, 5 és 6.) Ime, az Isten Fia a bűnösöket saját vérével tisztította meg, széppé, ragyogóvá s Isten előtt kedvessé tette s úgy engesztelte ki őket, hogy Isten udvarában uralkodókká lehetnek.

IV. A szentséges vér értékét bizonyítja végül a **megváltottak óriási tömege**. Három nagy sereget váltott meg Krisztus az ő szent vérével: a nyilvánvaló bűnösöket — a bűn kötelékétől; az ószövetségi igazakat — a pokol tornácából; s a kétes barátokat — a hitbéli kétségtől. E három csoport miatt három helyről ömlött a vére: kezeiből, lábaiból és oldalsebéből.

1. **Kezeiből** azért; hogy vérenek erejével a bűnösöket föloldozza bűneik kötelékeitől. *«Kinyújtá kezét a főpap a szabadító italáldozatra és áldozott a szőlő véreből»* (Jéz. Sir. 50, 16.), hogy t. i. megoldozza a bűnök kötelékeit. *«Szétszaggattad kötelékeimet»*. (Zsolt, 115, 16.) *«Krisztus Urunk azért ontotta vérét, hogy eltörölje bűneinket. Azt törölte el ugyanis Krisztus vére, amivel fogvatartott bennünket az ördög s ez nem volt más, mint bűneink köteléke.»* (Szent Ágoston.) — Másrészt azért ömlött a vér kezeiből, hogy a bűn kötelékeitől föloldozottakat visszahívja magához. *«Térj hozzám, mert megváltottalak téged»* (Iz. 44, 22.) vérem árán; ha megteszed ezt: ég és föld és minden elemek örvendenek majd üdvösséged fölött; viszont ha nem teszed meg, ellened harcolnak mindenek. *«Följegyverzi az egész teremtményt az ellenség megboszulására»*. (Bölcs. 5, 18.) Kitérta tehát karját Krisztus a kereszten és vért áldozott és föloldozott mindeneket a bűn kötelékétől s a bűnöst, aki még mindig mintha futna tőle, vérző kezével hívogatja magához.

«*Én vagyok az, ki elhívom messze napkeletről a madarat*» (Iz. 46, 11.), vagyis aki visszahívom a bűn állapotából az állhatatlan és szőkevény lelket.

2. **Lábaiból** azért ömlött a vér, hogy ezzel jelezze az őszöveltségi igazak kivételését a pokol tornácából. «*Sajtót taposott az Úr Juda szűz lánya fölött*». (Jer. sir. 1, 15.) A borsajtó fája s annak csikorgó forgatása Krisztus szenvedését jelenti a keresztfán:

aki pedig a sajtót tapossa, lábaival a szőlő vérént ontja, hogy megörvendeztessen vele sokakat. Képletesen tehát Júda szűz leánya fölött a sajtót taposta Krisztus, mikor a keresztfán szenvedése közepette vérént ontotta s ezáltal megszabadítva a pokol tornácából a hitben tökéletlen őszöveltségi igazakat, őket megörvendeztette. «*A szövetség vére által bocsátsd ki joglyaidat a veremből, melyben nincs víz*» (Zak. 9, 11.), a mennyei fölülülésnek vize. — A lábak sebéből ömlő vér továbbá azt jelezte, hogy a pokol tornácából kivételtek Krisztus az égi hazába vezette és vitte be. «*Krisztus a jövő jövőkép... tulajdon maga vérével ment be egyszer mindenkorra a szentélybe*» (Zsid. 9, 11 és 12.), de nem egyedül, hanem

az igazaknak nagy seregével, akiket a pokol előcsarnokából kiszabadítva magával vitt. «*Fölmenvén a magasságba, fogva vitte a fogságot, ajándékokat adott az embereknek*». (Ef. 4, 8.) «*Kicsoda ez, ki Edomból jő (vérrrel) megfestett ruhákban... járván erejének teljességében*» (Iz. 63, 1.), azaz sok hívők kíséretében, akiket az alvilágból megszabadítva magával vitt.

3. Végül **oldalának és szentséges szívének sebéből** is ömlött a vér. Miért? Hogy a hitben kételkedő tanítványokat és sokakat másokat, akik

Csodás módon is teljesítette az Úr Jézus B. Imelda vágyát.

a hitben és az állhatatos erkölcsös életben meginogtak, akik ezáltal hidegekké lettek s mintegy meghaltak, fölmelegítse s életrehozza. «Az egyik katona lándzsával megnyitotta oldalát» (Já. 19, 34.), hogy az ember élete, az élet melege áradjon ki onnét. «Hasonló lettem a sivatag pelikánjához». (Zsolt. 101, 7.) A pelikánmadár — a régiek szerint — újszülött kicsinyeit, melyek ellene támadtak, megölte, azokat három napon át siratta, majd saját keblét csőrével fölhasítva vérét ömlesztette beléjük s így újra életet adott nekik; így Krisztus is a hitben elhidegülteknek s a bűneikben meghaltaknak szíve vérével jön segítségére. — Egyszermind azonban az így megéledetteknek ama megsebzett pelikán módjára saját vérével jelzi az égbe vezető utat s mutatja nekik: hogyan járjanak rajta. «Megsebesítetted szívemet, én hugom, jegyesem». (Én. én. 4, 9.) Figyelj hát rám, ki miattad sebesültem meg; tekintsd véremet és kövess. «Eljött Jézus tanítványaihoz, megmutatta nekik kezeit és vérző oldalát», nemcsak azért, hogy megerősítse őket hitükben, hanem hogy sok szorongatásaikban példát is adjon nekik. «Az érettünk szenvedett Krisztus példát hagyott nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek . . ., ki midőn szenvedett, nem jenyegetőzött . . ., hogy a bűnöknek meghalván az igazságnak éljünk, kinek sebével meggyógyultatok». (1. Pét. 2, 21 skk.) «Az Úr Jézus, hogy vére által a népet megszentelje, a kapun kívül szenvedett. Menjünk ki tehát hozzá a táboron kívül» (Zsid. 13, 12—13.), vagyis hagyjuk ott a test gyönyöreit s utánozzuk szenvedését. «Fuss, én szerelmem és légy hasonló a vadkecskéhez és a szarvasok fiához». (Én. én. 8, 14.) Mintha azt mondaná: Fuss előttünk, mint a szívében sebzett vad és véred nyomaival mutasd nekünk az égbevezető ösvényt, míg elérünk hozzád s elnyerjük benned az örök boldogságot. «Úgy fussunk, hogy elérjük!» (1. Kor. 9, 24.)

Aqu. szt. Tamás után E. J.

Vecsés—Ganztelepen megalakult az oltáregyesület 51 taggal. Kis kápolnájukat sok mindennel ellátták a buzgó tagok, akiknek gyűjtése folyik. Isten áldása legyen rajtuk!

* * *

Budapest Szent Domonkos-rendi plébániáján is megalakult az oltáregyesület 42 taggal. P. Marton Bernát plébános vezetése biztosítja ez új alakulat jövőjét, amely — szívből kívánjuk — legyen olyan virágzó, mint a nagyérdemű rend többi munkatérén ezt tőle megszoktuk.

* * *

Központunkban a kongregációs és lelkigyakorlatos élet októberben kezdődik. Kivéve a Virgo I. és Szt. Anna-csoportot, melyek már szeptember 22-én tartották első összejövetelüket.

Októberhavi imaszándékunk:

A szentáldozások lelki haszna.

Az Alföld szikes foltjain, jótékony eső után kis tavakként áll a víz, mert a szikes réteg nem engedi át, nem termékenyítheti meg a talajt: Jön a szél, a napsütés és elpárolog az áldott esővíz s továbbra is kopár marad a körülötte zöldelő pázsit mellett a szikes folt.

Igy van sok lélek szentáldozásával is. Mennek áldozni, de lelki haszon nélkül. Miért? Azért, mert a lelkükbe záporozó kegyelmek, melyeket Krisztus jelenléte — Ő a kegyelmek forrása — jelent, nem hatolhatnak bele a lélekbe. Csak megállanak benne, mint egy szikes medencében. És miért nem? Azért, mert a lélek vagy nem vágyakozik a kegyelmek után, vagy egyéni hibái, melyeket elhagyni nem akar, akadályozzák a kegyelmi hatást.

Alvarez Boldizsárnak, a szentnek tisztelt spanyol jezsuitának egy este megjelenik a gyermek Jézus. Köténykéjét bal kezében fogta, míg a jobbával könnyeit törülgette. Boldizsár nagy részvéttel kérdezte a könnyek okát. A gyermek Jézus így felelt: Nézd Boldizsár, köténykém tele van kegyelmekkel és egész napon át hiába jártam a várost, senkisésem vágyott kegyelmeim után.

Erre Boldizsár két karját kitarva kérte:

— Jézusom, hacsak ez szomorúságod oka, add nekem kegyelmeidet, elfogadom én mindet, akárkinek voltak is szánya.

Erre az Úr Jézus arca földerült és Boldizsár felé szórta köténye láthatatlan tartalmát. Boldizsár lelke — így írja le naplója — mérhetetlen boldogsággal telt meg, a kis Jézus pedig boldogan távozott.

A gyakori áldozók közt is akad, akikre hasonlóan panaszkozik az Úr Jézus. Ha áldozni megyünk, *vágyakozzunk* az Úr kegyelmei után! Ez a vágy nyitja meg a lelkünk pórúsait, hogy belé hatolhasson a kegyelem. Ez a vágy egyesít igazán a szívünkbe szálló Krisztussal, Aki a szentáldozás után tovább él bennünk s életünkhöz annyit ad hozzá az Ő isteni életéből, amennyit a lélek befogadni képes. Azért mondjunk le ilyenkor önszeretűnkéről, szokásos hibáinkról és indulatainkról, hogy minél több hely jusson a lelkünkben a kegyelemnek és minél jobban érvényesülhessen bennünk az Úr Jézus.

Kedves oltáregyesületi tagok áldozunk mindig a szentek lángoló vágyakozásával és tapasztalni fogjuk a szentáldozás áldásos lelki hasznát.

* * *

Az oltáregyesület tagjai októberben a következő napokon nyerhetnek teljes bűcsút:

Október 3-án és 4-én (kettőt szent Ferenc és első péntek miatt), október 15-én, egy tetszés szerint választott napon, a havi imádási óra napján, a közös oltáregyesületi ájtatosság, illetve szentbeszédén való részvételért.

A Központban az első választmányi ülés október 14-én, a terjesztőnöi gyűlés pedig október 21-én lesz d. u. 4 órakor. *Munkaórák dr. Mátrai* konferenciáival október 18-án kezdődnek a központi házban.

❧ Ki nagyobb? ❧

AMIÓTA ember az ember, folyton kísért e kérdés: *Ki nagyobb?* «Olyanokká lesztek, mint az Isten» — mondta a kígyóba bűjt kísértő ördög Évának (Gen. 3, 5); s ez tetszett a gyenge embernek — pedig a paradicsomban, Isten közelében élt. Egy másik kép: Az apostolok Jézus nyomában jártak, de rajtuk is kiűtött az emberi vonás: «... az úton arról tanakodtak vala, *ki nagyobb közülük*». (Mk. 9, 33.)

E hiú vágynak, e nagyratörekvésnek ezer meg ezer módja van. Tipikusan kiemelkedő formája a «*neves család*»-ból való születésre való hivatkozás és a pénzben, a *gazdagságban* való bizalom. Pedig sokszor mily vékonyka szál köti az illetőt a vagyonhoz, vagy mily vékony kötelék fűzi a «*neves család*»-hoz!

Ki tudja, az ilyen dicsekvő s a vagyonával kérkedő gazdag nem Zakeus-módra szerezte-e gazdagságát, nem hasonló módon jutott-e jólétbe? ! (Lk. 19, 1—8). Vagy talán örökölte? De akkor meg mit dicsekszik vele, mintha az ő érdeme volna, s mintha ezzel nagyobb volna annál a koldus-szegénynél?! És az ilyen nem gondol arra, hogy nagyon bizonytalan az ő gazdagsága és ezzel együtt az ő nagysága is: «Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és moly megemészti és hol tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket az égben, hol sem rozsda, sem moly meg nem emészti, és ahol tolvajok ki nem ássák és el nem lopják. Mert ahol kincsed vagyon, ott leszen szíved is» (Mt. 6, 19—21). Vagyis, aki csak a bizonytalan életű vagyonnal, a guruló arannyal, az anyaggal törődik, az csak anyagi ember. És ki merné az ilyen anyagi embert nagynak mondani?! Ki tartja az ilyet másnál nagyobbbnak?! És ki az, aki — ha ilyen — azt gondolja magáról, hogy ő nagyobb, mint az a másik, akinek nincs, vagy nem volt gazdag apja, hogy nagyobb, mint az, aki nem örökölt vagyont, pénzt — de aki nagy szívet nyert örökségképpen, szerető, forró, az emberekért dobogó szívet?!

«Aki mindnyájatok közt a legkisebb, az a nagyobb» — mondta az édes Jézus (Lk. 9, 48). Szent Máté így írja le az Üdvözítő eme szavait: «Aki tehát megalázza magát... az nagyobb a mennyek országában» (18, 4). S még szembeötlőbbek Jézus szavai, amiket Szent Lukács egy másik helyen mond el: «Ha valaki első akar lenni, legyen valamennyi közt utolsó és mindegyiknek szolgálja» (9, 34). Ez az igazi nagyság, a *lelkinagyság*, amire az Úr Jézus adott először példát s Akit követtek és követnek a szentek. Ez a típus nem a multtét, nem a legendás időké: köztünk is élnek ilyen *nagyok*, akik magukat semmibe se veszik, akik szolgálni akarnak másokat, mint ezt Mesterük is tette. Nem kell messzire mennünk sem időben, sem térben, nem kell őket idegenben keresnünk (ahol nagyon sok van!): meghúzzák magukat a mindennapi élet szűrkeségében, mint tavasszal a kis ibolya hús bokrok árnyékában s szeretetük illatárja édessé teszi az embertársak nehéz életét.

A kedves olvasók talán sok ilyen nagy embert ismernek környezetükben, szegényt és gazdagot egyaránt, — egyre-kettőre én is rá akarok mutatni. Alig néhány éve halt meg a szegények angyala, a híres szemorvos, *Batthányi-Strattmann László herceg*, aki csaknem egész életét, igazi példás keresztény életét a szegény betegek gyógyítására fordította. És ezt tette önzetlenül, minden ellenszolgáltatás nélkül (legfeljebb imát kért!) s nála a szegény betegek úgy is előnyben részesültek. Nem látjuk benne a nagy Názáretit?! — a szegények atyját, a bűnösök irgalmasszívű barátját?! A mi hercegünk is, mint az édes Üdvözítő, a szem látásának visszaadásával a lelkiszemeket is megnyitotta: minden operáció előtt a beteggel együtt kérte Isten segítségét — és ezt a meggyógyított betegek sohase feledték el. De ne feledjük, hogy ez a daliás főúr az Eucharisztia lovagja volt: az Oltárból élt; sok misén ministrált s családjával együtt naponkint elimádkozta a Szűzanya rózsafüzérét! Ki merné azt mondani, hogy ő nem nagy ember (összehasonlítani nem akarom senkivel: felesleges!) Vagy ki mondja azt, hogy gazdagsága tette őt naggyá, nevéssé és feledhetetlenné?!

Nem ismeretlen előttünk az Eucharisztia mézesajkú dalnoka, a nagy *Prohászka Ottokár* sem, aki éjjeleket virrasztott át a szentségi Jézus előtt, akit a legméltóságosabb Oltáriszentség tett azzá, amivé lett: naggyá, szentté. Pedig *Prohászka* szegény családból származott s — bár püspök volt — szegény volt egész életében a szegényekért! Szóval nem a gazdagság, nem a neves családból való születés tette őt naggyá!

Ez a két példakép mutatja, hogy a szentség, a nagyság forrása nem a gazdagság, nem a neves családból való származás — de egyben mutatja azt is, hogy *semmilyen társadalmi állás nem akadályozza az igazi nagyságnak, a lelki-nagyságnak.*

Ki nagyobb: a gazdag vagy a koldus, a történelmi név viselője, avagy az ismeretlenség homályában élő munkás vagy szerzetes? *Az nagyobb, aki jobban tud szeretni,* aki szeretni tudja Istent s Istenért az embereket, az nagyobb, *akinek kegyelem ékesíti lelkét.* Nem az a nagyobb, akit a világ nagyobbabbnak tart, hanem az, *aki Krisztus Királynak alázatos szolgája s a fölséges Eucharisztia nemes, tisztaszívű lovagja!*

Erről még sokat lehetne írni — de ne tegyük: a kegyelem irányítása mellett induljunk el s világlátása mellett nézzünk lelkünkbe s *legyünk alázatosak, mert semmink sincs, amit nem úgy kaptunk volna, s ha kaptuk, mit dicsekszünk és kérkedünk vele, mintha úgy kaptuk volna!*

Miklósi László.

Élő örökmécs.

(Vége.)

A több áldozatnak vágya viszi a Szaharába, a nagy sivatagba, melynek nélkülözéseit ismeri már katonakorából. Előbb azonban pappá szentelik. Egy okos főnöknő felébreszti benne a papság vágyát, melyre méltatlanságának tudatában előbb még gondolni se mert. De az a gondolat, hogy ha pap lesz, naponkint egy szentmisével gazdagabb lesz a föld, döntő fordulatot hoz életében. Theológiát tanul és legyőzve minden akadályt, pap lesz, hogy mint remetepap vonuljon a Szaharának belsejébe, ahol még senki szentmisét nem mondott, ahol a szentségi Jézusnak trónust még nem emeltek és ahol nincsen egyetlen imádója se a legméltóságosabb Oltáriszentségnek. Ennek az újmisének minden gondolata az Eucharisztia köré fonódik. Belőle él és neki él. Az az eucharisztikus szellem, mely eddig is az oltár adoráló kerubjává tette, most a papszentelés kegyelmében folyton égő örökméccsé válik a sötét Szahara számára. Hogy fájt papi lelkének, hogy ez a nagy földdarab bármennyire telítve van napfényvel és csillagragyogással, mégis a legsötétebb, mert hiányzik róla az örökmécs, hiányzik róla a szentségi Jézus. Mikor a Szahara kapujában első szentmiséjét mondja, azt jegyzi naplójába: mélységes megilletődés fogott el szentmise alatt, mert arra gondoltam, hogy az Úr Jézus emberi testével erre még aligha járt. — Aztán beljebb megy, telket vásárol, műveletlen területet, követ fejt, vályogot ver s kápolnát épít. Először is az Eucharisztianak készít otthont. Szegényes szállás, akár a bethlehemi barlang, de szeretetből adja és mindent ad, ami csak telik tőle. Önmagának sokáig nincsen még sátora se, egy darabig teljesen felöltözve az oltár lépcsőjén alszik, úgy pihen ott, mint a hűséges kutya gazdája lábainál. Majd túlságos nagy örömmel tartja ezt a ritka kiváltságot s nem mer vele élni, a kis sekrestyébe húzódik, ahol csak összekuporodva fér el. Mikor megjegyzi neki, hogy ez nagyon kényelmetlen éjjeli szállás, azt felelte, hát Jézusomnak kényelmesebb volt a kereszten? Nem lehet megilletődés nélkül olvasni ezt az életet, melynek második jellemvonása a szentségi Jézus gyengéd szeretete és hősi szolgálata. Valami jóleső, vonzó tömjénillat árad a lelkéből ennek az újkori remetének, aki nem érzi a magárahagyatottság nagy terhét csak azért, hogy imádhassa, szerethesse Urát Istenét ott, ahol mástól soha egy gyermeki gondolatot nem kap az a szentségi Jézus, aki mindnyájunkért meghalt. Az egész Szahara adósának ismerte magát, hogy köztük tartsa az áldás és kegyelem örök forrását, az Eucharisztia, aki előtt mindnyájuk nevében hódol, imád, engesztel és könyörög. Egy egész világrész terhét és szükségletét hordozza a vállán s roskad le naponként a tabernákulum előtt, hogy áldozatos életével és imájával kiesdekelje az élő vizek forrását, a szent keresztség kegyelmét Szahara pogány és muzulmán népének.

És itt kell megemlítenem a harmadik főgondolatot a mi hősi életében: a missziós lelkületet. Saját szomorú multjából ismeri, mily szerencsétlen az az ember, kinek sötét a lelke, ki nem Isten gyermeke, kiből nem él az igazi hit. Nagy temető az ő szemében a szegény Szahara, ahol lepecsételt sírok közt visz el az útja. Minden egyes pogány ilyen lepecsételt sír, azért kéri folyton az Élet Urát, küldje el angyalát és háritsa el ezt a sok sírkövet, mely az évezredek elfogultság és sötétség minden átkával ránehezedik szegény lelkükre. Tudja, ismeri, mily ritka eset, hogy egy néger megkeresztelkedik, de azért szomjazza nap-nap után egész Afrikának a lelkeüdvét. Kicsoda ő? kiált fel a könyv írója. Talán örült? Ó, nem! Inkább nagyon alázatos ember, de tisztában van Isten hatalmával. Nem szóval akarja hirdetni Krisztus tanítását, hanem életével. A szót nem érti meg a néger, bár a jó atya megtanulta nyelvüket és így szólhatott hozzájuk. A négernek példa kell. Ezért is éli oly szigorúan a mi drága remeténk a hegyi beszéd tanítását, a szegénységet, egyszerűséget, alázatosságot, türelmet, szeretetet. Fel is figyelnek a hősi példára. Suttogva beszélnek róla: ez az ember eladta ezt a világot a másvilágért. Szerény hajlékát meg «testvéri ház»-nak hívják, mert testvéri szeretetben részesülnek ottan. Megtérésre azonban nem gondolnak. Alig két-három keresztes történet s azok se állhatatosak. Mégis kitart a nagy lélek missziós őrhelyén, a sikert Istenre bízva, ő csupán kötelességet teljesít, mint hű szolga. Meggyőződése, hogy a későbbi munka gyümölcsét előbb sok-sok imával, még több áldozattal kell kiérdemelni. Apostoli életét vérevel pecsételi meg. A világháború idején vad banditák törnek rá s térdelő helyzetben imádsága közben megölik. Később így is temetik el. Egész élete és halála térdelő hódolat, engesztelés és áldozat.

Drága Lélek, az ilyen örökmécs nem alszik ki, mert a szeretet erősebb a halálnál. Szítsuk fel tüzénél a mi kis mécsünknek hevét és erejét szent-ségi Jézusunk örök dicsőségére.

Német István.

«A szeretet épít!» Köszönettel nyugtázzuk a neszélyi «Kis Örökimádás» zárdakápolnijára befolyt újabb adományokat. «Margitánya emlékére» N. N. 10 P, a neszélyi «harangokra» 5 P; *özv. Sulyok Gézáné* 10 P, *dr. Rott Nándor* 40 P, *dr. Harza Lajos* 5 P, *Szt. József-plébánia* 15 P, *Kis Vincéné* 1 P. A nagy Örökimádás restaurálására N. N. 4 P, *Scheuring Irma* 10 P.

Mindkét nemes célra való adományokat a jóságos Isten ezerszeresen fizesse meg!

A kápolnára még 2804 P 80 fillérrel tartozunk! Az Örökimádás festése, tornya és tetőzete rendbehozására pedig még 9500 P kellene! De mindent megad nekünk a Gondviselés! Határtalan iránta a bizodalunk.

Igazán Krisztus elgondolása szentmise lesz a szeptember 30-iki az örökimádásban, mert a 1/29-kor kezdődő szentmisén nem is vehet más részt, csak olyanok, akik a szentáldozáshoz járulnak. Azért adtunk ki ingyenes jegyeket, hogy ilyen őseredeti szentmisénk legyen. Az Egyház életének kezdetén ugyanis minden szentmise ilyen volt. Aki a szentmisén jelen volt, áldozott is. Milyen szép volna, ha az oltáregyesületek ambicionálnák ennek a gyakorlatnak felújítását és elérnék, hogy legalább az oltáregyesület szentmiséjén mindenki áldoznék. Az Örökimádásban, már többször külön kihirdetés nélkül is, voltak olyan szentmiséink, amelyeken a jelenlévők közül csak egypár hívő nem áldozott.

Ünnepélyes tagfelvétel volt a ténylegi oltáregyesületben, ahol Úrnapján délután a szentséges litánia keretében avatta fel *Vlasics Róbert* bencés-plébános az egyesületnek 106 régi és 14 új tagját. Mint írja: «Egy-

ben az oltáregyesület tízéves jubileumát is ünnepeltük, aminek emlékére a két egyesületi zászlót himzett fehér selyemszalaggal díszítettük fel. Az egész felvétel szép rendben és mély lelki hatással sikerült. A délelőtti szentmisén az összes tagok szentáldozást is végeztek.» Hasonló értesítést kaptunk az újbudai oltáregyesület igazgatójától, *dr. Pálfi Lajos* plébánostól, aki ugyancsak Úrnapján 18 új tagot vett föl az oltáregyesületbe. Imaórájukat mindannyian az I. vasárnap délutánján 3—4-ig tartják.

Hasznosfelsőhuta és az amerikai *saskatooni* magyar misszió tekintettel rendkívüli körülményeikre (Hasznosfelsőhutan a szentmiseáldozat bemutatásának lehetősége, Saskatoonban pedig a magyar misszionárius indulása) soronkívüli segélyben részesült. Előbbi egy kelyhet, paténát és beteglátogatási felszerelést, utóbbi pedig mindenből egy tucat apró fehérműt, egy albát és egy karínget kapott.

A felsőkrisztinavárosi oltáregyesület tisztikarválasztó gyűlésén *Szeleányi István* lelkész-igazgató indítványára elnöknővé *dr. Gyulay Józsefné* választották meg nagy lelkesedéssel és általános bizalommal. Az elnöknő ajánlatára a választógyűlés a következőképp döntött a tisztikart illetleg: Aelnöknő: *Badál Edéné*, titkár és jegyző: *dr. Szenkovics Lászlóné*, pénztáros: *Sey Ferencné*. Választmányi tagok lettek: *Bajtay Lajosné*, *Hozler Emilné*, *Kelemen Konstancia*, *Latzkó Elekné*, *Oszvaldik Gyuláné*, *Zogler Sándorné*. Az elnöknő beszámolójából megtudjuk, hogy az oltáregyesület már eddig is értékes segítséget nyújtott az új plébániai életben karácsonyi szeretetsomagok kiosztása, gyermekuzsonnáztatás, karácsonyfaünnepély, misszióelőkészítés, feltámadási és úrnapi körmenet-rendezésével. A szentségimádást, mely az oltáregyesületi tagoknak az engesztelő szentáldozással együtt főcélja, mindig a legnagyobb buzgósággal végezték a tagok. A tagok egyéni buzgóságára jellemző, hogy új templomunknak az egyik tag három pár minisztráns-ruhát adott, egy másik tag vállalta az összes szükséges albák, kar- és minisztráns-íngék megvarrását, a többi tagok pedig felváltva a mosatást és vasalást. A beszámoló-ból megtudjuk azt is, hogy milyen lelkesedéssel öltöztették virágdíszbe még a templom falait is a tagfelvételi ünnepélyre, melyen *Kriegsau Emil* p. kamarás-plébános szentbeszéde után *dr. Mészáros János* prelátus, érseki helytartó és országos igazgató vette fel az első 59 tagot. Az oltáregyesület minden hó utolsó vasárnapján reggel félhétől este félhat óráig végez szentségimádást, közös szentáldozása első pénteken nyolc órakor, gyűlése pedig minden

hó második szerdáján van litániával és szentbeszéddel egybekötve. Egészen kivételes kedves dolog a felsőkrisztinavárosi oltáregyesületben az a gyakorlat, hogy a tagok közül «hazánk sorsának jobbrafordulásáért» a hó minden napján egy-egy tag vezeklőnapot tart. Isten áldása legyen e buzgó oltáregyesület munkásságán.

Balatonakarattyán a nyaralók között is van külön oltáregyesület, mint *Lenkei Antalné* oltáregyesületi pénztárosnő kedves jelentéséből megtudjuk. Itt az oltáregyesület végzi azt a munkát, amit különben a kisegítő kápolnaegyesületek szoktak végezni. Egészen egyedülálló wekend-kápolnát építettek, amely egy oldalról van csak elzárva, ahol az oltár van, de az oltár mindenfelé szabadon látszik a messze távolba. Mint a drága levél írja: «ott, ahol azt hisszük, csak a test üdülésére vannak emberek, este későn — miután az országúttól 20—30 méterre van a nyílt oltár és világít, hívogat a sötétségben a kis örökmécse misztikus fénye — állandóan térdelnek csendben és imádják a mi Úr Jézusunkat. Megszámálhatatlan imák és fohások ömlenek itt a lelkekből az oltáregyesületi imaórákon kívül. S ez oly felemelő! Mögöttünk a Balaton hullámai zajognak s előttünk a mi Mindenünk lakozik s akárhányszor éjjel 11—12 órakor is Neki szentelhetünk egypár igazi meghitt percet, az Ő közvetlen nagy közelségében egész családтарыaságok együtt.» Ki tudná ennek a lelkeletnek báját elvitatni. Hiszük, hogy az Úr Jézus is szerette ezt a nyaralást és Őt is üdítette a sivár világnak ez a lelki tavaszi pompájú oázisa. Lám, mit produkál az oltáregyesületi tagok buzgósága!

A megváltás ereklyéi.

Ereklyék Firenzében.

Róma és Velence után Firenze a legnevezetesebb város, mely a megváltás ereklyéinek legnagyobb számát mondhatja magáénak. Legnevezetesebbek a szent kereszt ereklyéje egy szép kristálytartóban, amely VI. Károly francia király birtokából származik s ez jelenleg a baptisteriumban van elhelyezve.

Diszes ereklyetartó látható a székesegyházban, amelyet 1453-ban Konstantinápoly elfoglalásakor mentettek meg a pusztulástól. Ez a kiváló és értékes emlék a középkor ötvösiparának igen szép alkotása. Az ereklyetartó azután Bessarion kardinális tulajdonában volt. II. Pius pápa Konstantinápoly pátriárkájává nevezte ki őt s megbízta azzal a feladattal, hogy az elszakadt keleti egyházat egyesítse a nyugatival. Az ereklyetartónak keletről való származása minden kétségen felül áll a benne levő szent szög maradványával együtt. A város több templomában láthatók még ereklyék a szent keresztből és a töviskoronából.

Dr. Romoda Ödön.

(Folytatása következik.)

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Levelezőlapok «Örökimádás-temp-lom»... ..	—10
Egyes példány	—25	Litánia szent Józsefről	—05
Régi teljes évfolyam... ..	1.20	«Kápter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, elő-fizetés egész évre... ..	1.60
Az Oltáregyesület: Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1.—	indulója	—08
Szervezése és működése... ..	—10	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja. füze... ..	—30	Fehér liliom	—15
kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél ima-könyv nem kapható.	
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Kis szent Terézia szelleme	3.50		
Litánia latin szöveggel	—05		

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**